

1813 Et par tradisjonsfortellinger

Under storgården Ree i Stjørdal lå det for lenge siden en del husmannsplasser innover mot Resve. En av disse var en plass de kalte for Sløike eller Rebranden. På denne karrige plassen bodde det en gang en kone som het Guri, og det er om henne denne historien handler. Nå synes undertegnede å ha sett tilsvarende fortellinger fra andre kanter av landet, men vi får vel innrømme våre lokale tradisjonsfortellere såpass at vi lar denne utgaven forbli den originale.

Så vidt vi vet var det Ola Larsen Rebranden, født i 1743, som var nybygger på Sløike. Han var gift tre ganger og hadde to arvinger. Blant hans tre koner eller to barn finner vi ingen med navnet Guri. En må derfor gå ut i fra at nevnte kone har hatt tilhold på Sløike etter 1813 da registrerte husbonde dør.

En gang da Guri var ute i skogen fikk hun se to små dyr som hun trodde måtte være to bortkomne lam. Guri forsøkte å få tak i de, men erfarte raskt at det var heller vanskelig – samtidig som hun erfarte like raskt at hun hadde tatt fullstendig feil. Ei stor bjørnebinne kom plutselig farende mot henne, og slo Guri overende. Der lå den arme kvinnen, fanget av den sinte bjørnemora. Binna rørte ikke Guri, men gikk et stykke unna og tok til å grave et hull. Etter hvert skjønnte Guri at det var ei grav til henne, og i sin redsel tenkte hun febrilsk over hvordan hun skulle klare å komme seg unna. Hun kom da på at hun skulle forsøke å få av seg klærne, plagg for plagg og legge de til ved siden av seg slik at ikke binna merket noe. For hver gang bjørnen bøyde seg ned og grov, lurte Guri av seg et plagg. Til tross for at hjerte slo som besatt og hun skalv av redsel, klarte hun omsider å få av seg alt – slik at hun til slutt var i bare serken. Men nå gjenstod det verste av alt, nemlig å komme seg opp og vekk. Guri skjønnte at det sto om livet, og da binna stod nede i grava og var så godt som ferdig, våga hun spranget og for som ei pil av sted fra den farlige plassen hun lå. Og det var i siste øyeblikket. For Guri var ikke kommet langt unna før hun hørte at binna brølte noe forferdelig. Da Guri så seg tilbake, fikk hun se at bjørnen rev og slet i klærne og kastet de ned i grava. Mer torde ikke Guri se, men satte opp farten og kom seg frem til Sløike i bare serken.

1861 Fata morgana i Stjørdal

Peder Eriksen Ekren overtar hjemgården Midtre Ekren i Lånke den 18.februar i 1853. Noen år senere flytter han til plassen Sannan under gården Øyan i Stjørdal. En høstkveld i 1861 opplever han noe merkelig. Da han skulle gå en liten tur ned i stallen blir han oppmerksom på at noe skjer på himmelen. Han ser et slag. Tradisjonsfortellingen tilsier at Peder så fullt av hester, kanoner og tusenvis av soldater i kamp, - og ”*mannefallet var umåte stort*”. Det hele pågikk kun et kort øyeblikk, men Peder ble mektig rørt av dette merkelige synet. Dagen derpå gikk han til presten Bernhoft og fortalte hva han hadde sett. Historien sier ingenting om hvorvidt presten hadde noen forklaring på fenomenet, men siden han stod himmelen nærmest må en nok kunne anta at han hadde en guddommelig forklaring. Senere fikk Peder vite at det hele hadde vært en luftspeiling av et slag i den nordamerikanske borgerkrigen som nylig hadde startet.